

Подружжя, яке свідчить в Ім'я Марії та Ісуса

передрук газети "НОВА ЗОРЯ", 2004, число 28-29, Україна
Розмову вів о. Ігор ПЕЛЕХАТИЙ

У травні цього року (2004) п. Олена та п. Михайло Рожелюки з міста Торонто (Канада) вже вдруге побували на Прикарпатті. Це подружжя отримало від Ісуса Христа і Пресвятої Богородиці, очевидно, якийсь стимул, бажання, місію — проповідувати Слово Боже, милосердя Марії своєю молитвою і тими дарами, які вони отримали через Богородицю завдяки чудесному оздоровленню п. Михайла від важкої недуги, якої він зазнав в наслідок автомобільної катастрофи. Сталося це далекого 1986 року. Привело до зцілення побажання матері, коли недуга остаточно зламала Михайла і морально, і фізично, поїхати відвідати чудесне місце об'явлення Богородиці в забутому людьми містечку Гарабандал у північній Іспанії, в Кантабрійських горах.

Саме там, далеко від шумних доріг, транспортних потоків, де тільки пастушки випасають корів і де, власне, присутня Божа благодать, 2 липня 1961 року, на празник Положення Ризи Богородиці, Матір Божа об'явилася чотирьом дівчатам. Про те, що Вона їм говорила, а також багато іншого розкажуть наші гості.

— Отож, пане Михайле, як сталося, що Ви прийшли до Пресвятої Богородиці і стали її вірним апостолом, як і пані Олена, ваша дружина?

М. Рожелюк: — Молитва. Дуже часто ми думаємо тільки про все те, що є на світі, що нас оточує, і дбаємо тільки про це. Ми забуваємо про Господа Бога. І лише біда нас притягає ближче до Нього.

Так само було і зі мною. Все було добре, а часу для Господа Бога я приділяв дуже мало. Хіба що раз пішов у неділю до церкви. Мені дуже подобався спорт. Я грав у гольф, теніс, хокей. Це було важливо для мене.

Мій батько помер у 55 років. Ми молилися в той час. На жаль, на це була воля Божа. А моя віра була настільки слабкою, що нічого не допомогло. Я цілком відійшов від Церкви, не хотів туди йти. Але моя мама і дружина не забули, як молитва може допомогти. І молитвою на вервиці вони щоразу допомагали мені.

Після аварії я не хотів жити. Біль був настільки сильний, що я волів померти. Про Господа Бога ніхто зі мною не міг говорити. Це було найгірше, що може бути на землі. Але Бог мене не забув. Моя дружина познайомилася з чоловіком, який розповів про Гарабандал.

— Пані Олено, Ваша роль у чудесному оздоровленні п. Михайла також дуже важлива, тому що, насамперед, Ви своєю вірою, щирим глибоким бажанням, щоби чоловік одужав, зуміли утримати його від важкого депресивного стану. І, власне, мабуть, через цю Вашу терпеливість Господь Бог через Марію зіслав таке довгоочікуване і несподіване зцілення для нього та велику радість для Вашої родини.

О. Рожелюк: — Про це можна дуже багато сказати. Те, що ми вистраждали оці ласки, це просто характеристика подружжя. У день шлюбу ми присягаємо свою вірність, любов до смерті. І Господь Бог випробовує оце наше слово, оскільки ми дійсно готові любити. Коли все йде гладко і добре, ми втішаємося здоров'ям, добробутом.

Правдива міра подружньої присяги приходить тоді, коли є хрест, і саме це є випробуванням для усіх

нас, наскільки ми готові дотримуватися своїх шлюбних обітів до кінця.

Через Михайлову хворобу наше родинне життя дійшло до нуля. Він впав у велику депресію. Тому треба було понадлюдської сили, щоб усе витримати і пережити. Однією тільки вервицею і молитвою нам вдалося вирватися з біди.

— Як почалося власне Ваше служіння для Марії та Ісуса після того пам'ятного 1994 року? Як сталося, що Ви взяли на себе дуже важку і складну місію, особливо в наш такий тривожний час, відвагу проповідувати слово Боже молитвою і бути отими завідувачами Божих ласк? Не власниками, а завідувачами. Бо зараз є дуже багато людей, які беруть на себе Божі функції. Майже в кожному випуску багатьох газет знаходимо по 4-5 величезних оголошень, що такий чи така оздоровляє, зцілює. Не Бог, а вона чи він. Отже, як Ви відважилися взяти на себе таку ношу — бути розпорядниками Божих ласк, тобто інструментом у Божих руках, щоби нести віру через своє серце до людей? Як почалася Ваша місія з часу Вашого чудесного оздоровлення? Як вона розвивається досі?

М. Рожелюк: — Фактично все почалося з 1993 року. Тоді моя мама сказала, що вона помирає від раку грудей. Я поволі почав молитися на вервиці, і саме тоді зрозумів, що, може, є Той Господь і Він вислухає думки.

У той час я сказав мамі, що ми разом поїдемо на прощу до Гарабандалу. Там Божа Мати ходила від однієї хати до іншої, там Вона провадила дівчат по цілому селі, по тих вуличках. Я думав, що навіть коли мама не зможе вийти туди, де є сосни, але тут, у цій хаті, Мати Божа також була. Мама відмовилась поїхати. Перед Богом я обіцяв виконати чимало речей, але у всьому надіявся на Його волю. І тоді Господь наче дав мені випробування. Ми всі, люди, наділені вільною думкою, можемо зробити те, що забажаємо. Він випробовував мене Своєю любов'ю.

Через місяць мама померла, але я дотримав свого слова: ми з дружиною поїхали на прощу в Гарабандал. Сказати правду, я нарікав, мовляв, я їду в гори, там сніг, холодно, дощі, болото — то мене ще гірше буде боліти. Але сумління мені докучало. Тому я вирішив поїхати.

Там 3 квітня 1994 року Господь Бог мене оздоровив. Люди перед тим підходили до мене і казали: „Ми бачимо, що ти терпиш. Попроси за себе". А я відповів, що приїхав тільки помолитися за свою маму. Я бачив інших людей, більш хворих, а про себе думав, що я ніхто. І до сьогоднішнього дня я вважаю себе ніким.

За мене попросив якийсь чоловік. Сталося так, як Мати Божа сказала: „Мій Син Ісус буде чуда творити по цілім світі". Через дві години після поцілунку медаліка я був здоровий. Цього року виповнилося десять років цілком нового життя.

Протягом першого року я боявся, що біль повернеться. Тому я носив із собою таблетки. Але до нинішнього дня я їх не вживаю.

О. Рожелюк: — Наше апостольство виникло із природної потреби Михайла розповісти всім людям про чудесне оздоровлення. Він не міг стриматися. У перший же день, коли Михайло повернувся до праці, почав усім розповідати, що Господь Бог зробив. Очевидно, йому дано було тоді відразу медальйон, який притуляли до того чудесного медальйона, який поцілувала Богородиця.

Одні знайомі запросили нас розповісти про Михайлове оздоровлення в гурті, в їхньому домі. Михайло дав медальйон, щоб усі подивилися. Серед тих 12 людей був один чоловік, який хворів на рак. Він підійшов до Михайла і попросив помолитися над ним. Михайло зникнув, але виконав прохання того чоловіка.

М. Рожелюк: — Коли я приклав медальйон до обличчя, у той момент щось сталося. Чоловік дуже почервонів а медальйон став гарячим. Я налякався, але не переставав молитися. Після того ми вірили, що щось сталося, але не знали, що саме. На все Божа воля. Через декілька днів нам зателефонували і повідомили, що хвороба зникла. Лікарі дивувалися.

Слово Боже має свою дорогу. Ми нікого не просили йти, люди самі почали приходити.

— З часу свого апостольства, молитви в ім'я Богородиці, Ісуса Ви бачили тисячі людей, спільно з якими молилися і просили Матінку Божу через той чудотворний медалик, благословенний Нею, для їх зцілення. Десятки, мабуть, сотні людей зцілені. Які почуття сповнюють Вас під час молитви за одужання людей? Що діється у Вашій душі, якщо це можна переказати словами?

О. Рожелюк: — Словами це майже неможливо переповісти. Ми молимося за Господні ласки, за просвічення і нас, і тих людей, щоби Святий Дух проник у наші уми, наші серця, щоби те, що Він хоче переказати, сприйнялося так, як Господь Бог цього бажає. В загальному тема нашої розмови є менш-більш та сама, але наголоси, які підходять у той вечір, завжди є трохи інші. І ми завжди довідуємося, що саме в цій громаді комусь було потрібно саме це підкреслювати. Господь Бог також дав нам зовсім неочікувану ласку — пізнавати по обличчі тих осіб, які є в стані гріха, які не були в сповіді. Це дуже людей страшить, коли ми кажемо: „Ви вже не були в сповіді стільки-то часу". Дехто не вірить, що це можливе, але вони переконуються самі. Під час таких молитовних вечорів священики переважно дуже зайняті у сповідальницях.

М. Рожелюк: — Я часто повторюю, що медальйон—це не є ніяка магічна річ. Адже бачу, що є такі люди, які приходять, бо вони шукають саме магічну річ. Я не можу дати їм поцілувати медалик. Приходять одружені люди, які живуть з кимось іншим. Це є зовсім проти Закону Божого і закону Церкви.

— Одним з перших українських громадян, які також зазнали ласки за посередництвом Вашої молитви і чудотворного медалика, був п. Богдан Шиптур з Радчі біля Івано-Франківська. Вперше Ви побували в Україні півтора роки тому. Якою Ви відкрили батьківщину тоді через наших людей і якою вона Вам відкрилась тепер, під час цієї подорожі? На якому, з Вашої точки зору, духовному рівні перебуває Україна?

М. Рожелюк: — Богдан Шиптур отримав не тільки фізичне оздоровлення, але й духовне. А це важливіше за фізичне здоров'я. Пан Богдан Шиптур став цілком іншою людиною. Тепер його серце ще більше розкривається для Бога, ще більше він радіє, працює не для своєї слави, а для Господа. Так діється з кожним. Якщо Бог доторкнеться до вас, і хоча в один раз, того вистачає.

Чимало людей підходять і кажуть: „Мене тут болить". Я прошу їх поцілувати медалик. Вони цілують, відходять і кажуть: „Але мене там болить". Тоді я відповідаю, що вони не мають віри.

О. Рожелюк: — Щодо духовного рівня, то мушу сказати, що ми були зачаровані і захоплені. Виростаючи в Канаді, ми бачили рівень духовності там. А український народ, перетерпівши оті останні 50 років, просто воскрес. Ми дивуємося високим рівнем духовності, особливо в молоді. За які духовні ласки вони просили під час моління! Тут дійсно почалося відродження. Оті ваші нові храми, що будуються, це тільки віддзеркалення цього всього.

Дивимося на трирічну дитину чи п'ятнадцятилітнього юнака, а-в них просто сяйво б'є з очей. Вони опромінені якимось духом, ореолом. Вони носять у собі Христа, навіть не усвідомлюючи того. Півтора роки тому до мене підійшов на молитву один юнак і розридався. Він відкрив хустинку в руках, а там були дві обручки. Плачучи, він попросив: „Прошу помолитися за моїх батьків". Це мені сказало все.

Він уже був на правильній дорозі, і ті батьки дуже щасливі, що мають таку дитину.

Ваші згромадження, товариства, Апостольства Молитви, Марійські дружини, молитовні зібрання щовечора, а найбільше жива участь людей у всіх Богослужіннях — це багато нам сказало. Тут уже не завмре віра — вона воскресла.

— **Україна справді переживає велике духовне піднесення і по-особливому в нашому народі завжди плекався і плакається культ Пресвятої Богородиці. Правда, мушу зауважити, що останніми часами дорога до Матері Божої, свята вервиця, чомусь у традиції нашої Української Церкви відходить на задній план. Яким є Ваше бачення ролі святої вервиці у нашій щоденній молитві, у нашій дорозі до Марії та Ісуса Христа?**

О. Рожелюк: — Нещодавно нам пояснив отець-редемпторист із Словаччини, що він простудіював старі книги, історію нашої Церкви. Зовсім неочікувано цей священник наткнувся на щось, що його приємно здивувало. У старих старослов'янських книгах говориться про Богородичне правило, про Псалтир до Богородиці, де пояснюється, як молитися. Він каже, що це є наша вервиця, яка бере свій початок від Псалтиря. У ранні віки християнства практикувалося відчитування усіх 150 псалмів щоденно. Але коли апостольська робота місіонарів покликala їх до країн, де не було освіти, не було можливості навчатися тих 150 псалмів, тоді люди почали практикувати відчитування 150 разів „Отче наш" і „Богородице". Так оформилася та вервиця. Щоби відрахувати 150 молитов, робили зернятка чи вузлики на шнурочках. Отже, вервиця є по суті Псалтирем Матері Божої.

Господня молитва „Отче наш" прийшла до нас від Самого Ісуса Христа. Молитва „Богородице Діво" — ніщо інше, як слова з Євангелії св. Єлисавети та Архангела Гавриїла. Те, що прийшло з Неба, людина нічим не може покращити, бо воно є досконале.

— **Які відчуття Ви маєте від теперішньої поїздки? Як Ви би могли передати своїми словами ті застереження чи ті молитовні побажання Пресвятої Богородиці, які Вона переказала через чотирьох дівчаток у 1965 році для всього світу?**

М. Рожелюк: — Найперше хочемо подякувати Владиці Софрону Мудрому, панові Богдану Шиптуру за можливість відвідати Україну. Ми віримо, що це було бажання Господа Бога і Пресвятої Діви Марії. В обличчях людей ми побачили ту любов, що відновлюється. То є весна.

О. Рожелюк: — Треба торкнутися самої появи Матері Божої та її доручення.

Людина за своєю природою шукає чогось особливого, шукає чудес, оздоровлення. Але це тільки той гачок, на який Богородиця ловить рибку. І той гачок — то є любов до Бога. Вона також ставить Свої вимоги. Я мушу їх зачитати, бо в цьому вся суть її появи в Гарабандалі.

Перше доручення було дано на початку появ, у жовтні 1961 року:

„Мусимо робити багато жертв, багато покути й часто відвідувати Ісуса в Пресвятих Тайнах. Але перше мусимо провадити добре життя. Коли ні — тоді спаде на нас кара. Чаша вже заповнюється, і якщо ми не змінимося, на нас спаде дуже велика кара".

Друге доручення майже наприкінці появ у 1965 році відчитав св. Архистратиг Михаїл: *„Тому, що Моє доручення з 18 жовтня було не виконано і не дано до відома світові, Я повідомляю вас, що це є останнє. Раніше, чаша заповнювалася. Тепер вона переливається. Багато кардиналів, багато єпископів і багато священників є на дорозі до загибелі і ведуть за собою багато душ. Щораз менше ваги присвячується Пресвятій Євхаристії Ви повинні відвернути гнів Божий від себе своїми зусиллями. Коли проситимете Його прощення від щирого серця, Він вам простить. Я, ваша Мати, за*

посередництвом св. Архангела Михаїла, прошу вас, щоби ви поправили своє життя. Ви тепер отримуєте останні перестороги. Я вас дуже люблю і не хочу вашого засуду. Моліться до Нас із щирістю, і Ми вислухаємо ваші просьби. Ви мусите робити більше жертв. Думайте про страсті Ісусові".

Мати Божа підкреслює потребу якнайчастіших сповідей, щоденного Святого Причастя, щоденної вервиці, молитви за священників.

Священик — це намісник Господа Бога. Матінка Божа під час появ показувала людям, яку гідність перед Богом має священник. Він кожного дня на Св. Літургії Самого Бога „стягає з неба на землю", щоби нам Його подати, щоби Він між нами жив у фізичній формі. Без священника ми є розгублені вівці. Диявол це знає, і тому використовує кожную нагоду, щоби нападати на священника.

Мати Божа під час появ казала, що якби ми зустрілися одночасно з Ангелом і священником, ми маємо перше вклонитися священнику. Ангел не має тої влади, що священник. Він є прислужник Господній, а священник самого Бога носить на руках і приносить до нас. Мусимо молитися за наших священників, щоби вони не спотикнулися, а залишилися у своїй святості і провадили нас так, як Господь Бог бажає.

— Від імені усіх читачів хочу подякувати нашим співрозмовникам за щирю молитву про найсокровенніше, про Господа Бога і Його Пресвяту Матір Марію. Хочу побажати нашим гостям, щоб вони і надалі провадили людей із волі Божої і Марії тою духовною вервицею до Неба через Серце Марії до Серця Ісуса. Нехай Господь Бог благословить Вас на цій дорозі, бо такого роду молитовної праці світ потребує ще дуже багато, світ шукає за такими людьми. Дякуємо Богові, що такі люди приходять і свідчать в Ім'я Марії та Ісуса про Царство Боже, яке ми всі покликані перейти, але це залежить від нас.

**Розмову вів о. Ігор ПЕЛЕХАТИЙ
передрук газети "НОВА ЗОРЯ" , 2004, число 28-29, Україна.**

